

For en meget lille gruppe af sindslidende betyder sygdommen hyppig og nogle gange langvarig kontakt med behandlingspsykiatrien, og for en mindre gruppe af de sindslidende kan det indimellem være nødvendigt at behandle patienten mod den pågældendes vilje, hvis den psykiske sygdom medfører, at patienten mister evnen til at bedømme sig selv eller det omkringliggende samfund på en realistisk måde. Bliver den psykisk syge til fare for sig selv eller andre, kan det være nødvendigt at tage de elementer, der ligger i loven om frihedsberøvelse, i brug, men uanset hvilken form for tvang eller frihedsberøvelse, der er tale om, vil det altid være dybt krænkende for så vel den psykisk syge som de fagpersoner, der skal frihedsberøve den pågældende.

For Venstre er det af afgørende betydning, at anvendelse af tvang er grundigt gennemtænkt, baseret på faglig viden og en samtale mellem de involverede parter og kun bruges i mindst muligt omfang. Der lægges i lovforslag nr. L 140 op til nogle positive tilretninger, og overordnet vil jeg sige, at de er af en sådan karakter, at de i højere grad tager hensyn til patienten frem for systemet.

Det er eksempelvis positivt, at tvang bliver entydigt defineret, og at der indføres husordensregler på afdelingerne. En kopi af behandlingsplanen for den patient, der er indlagt, skal udleveres til den pågældende, og netop dette finder vi meget positivt og principielt meget vigtigt, da mange er dårlige ved indlæggelsen og derfor måske ikke rigtig hører, hvad der bliver sagt. Det er derfor af afgørende betydning, at man i en stille stund kan sidde og læse, hvad der står i behandlingsplanen, eller gennemgå den med kontaktpersonen på afdelingen. Vi synes også, det er meget positivt, at det præciseres, at overlægen har ansvaret for, at der udarbejdes en koordinationsplan for de patienter, som ikke ønsker at indgå en frivillig udskrivningsaftale.

Kl. 14.15

I Venstre vil vi gerne i forbindelse med udvalgsarbejdet med lovforslaget drøfte netop denne ændring. Vi må konstatere, at koordinationsplanerne ikke er blevet anvendt i særlig høj grad til dato, på trods af at de har været en mulighed siden 1999. Vi finder det meget uheldigt, at de ikke har fundet anvendelse, og derfor vil vi sådan set gerne drøfte, om det ikke skal præciseres, hvem der helt konkret har ansvaret.

§ 13 d om tvungen opfølgning er vi i Venstre positive over for, men der skal ikke herske no-

gen tvivl om, at vi har brugt megen tid på at forholde os til netop denne ændring af psykiatriloven. Jeg er sikker på, at alle, der får ordet i sagen i dag, har haft tunge overvejelser om netop denne paragrafs indførelse i loven. Jeg har konstateret, at der er stor enighed blandt de hørte faggrupper om det vigtige i at fastholde de svært psykisk syge i en antipsykotisk behandling, og at de samme fagpersoner udtaler, at der er forøget risiko for eksempelvis selvmord og tendens til kriminalitet hos denne gruppe af meget svært psykisk syge.

På nuværende tidspunkt har flere lande indført ambulant tvang, men ikke på en sådan måde, at der anvendes medicinsk opfølgning. Derfor er der ingen grund til at bruge disse landes modeller som sammenligningsobjekter, og det vil jeg også undlade at gøre ud fra den betragtning, at tvungen opfølgning alene kan komme på tale over for en meget lille gruppe svært psykisk syge, som i dag har et liv, der ikke er ønskværdigt, bl.a. fordi de ofte bliver totalt isolerede. På grund af ophøret med medicinsk behandling bliver de også svært paranoide, og nogle bliver udadreagerende, hvilket bevirker, at det omkringliggende samfund tager afstand fra dem.

Jeg må sige, at vi synes, det er omsorgssvigt over for denne gruppe. Det ender gang på gang med en tvangsendlæggelse, som det jo er politiet, der tager sig af, og efter tvangsendlæggelsen skal de ofte tvangsmedicineres og nogle gange bæltefikseres, og det er ikke ønskværdigt for nogen at opleve en sådan tur, slet ikke hvis det sker gang på gang. Af de tal og statistikker, vi har fået op til behandlingen af lovforslaget, har vi kunnet konstatere, at nogle har været tvangsendlagt over 13 gange inden for de sidste 3 år. Derfor mener vi, det er totalt omsorgssvigt over for den gruppe, og vi vil gerne tilslutte os det forslag, der ligger her.

I udvalgsarbejdet er vi parat til at drøfte alle de foreslåede ændringer af psykiatriloven, men overordnet kan vi tilslutte os det, der er beskrevet i lovforslaget.

Formanden:

Der er nogle korte bemærkninger til ordføreren. Først fra fru Majbrit Berlau.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg tror, vi alle sammen er voldsomt bekymrede for, at de mennesker, vi snakker om her, ikke får en ordentlig behandling i det danske samfund.